

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ' - חלק ו'

קונטרס 576

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדּוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ -

וְתִזְכְּרוּ לְהַבְטִיחַוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרֵשֶׁב־י הַקְּדוּשׁ (זֵהָר תְּרוּמָה קכ"ח):

תָּנוּ עִזָּז לְאַלְקִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילגא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד):

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּקִדְמִיתָא בַּת לְוִי, הִכִּי הוּא וְדָאֵי. וְכִי בַת לְוִי
בְּקִדְמִיתָא, וְהִשְׁתָּא אִשָּׁה. אֲלֵא הִכִּי אוֹלִיפְנָא,
אֲתָתָא עַד לָא אֲזַדְוּגַת, אֲתִקְרִיאַת בַּת פְּלוֹנִי,
בְּתַר דְּאֲזַדְוּגַת. אֲתִקְרִי אִשָּׁה, וְהִכָּא, בַּת
וְאִשָּׁה, כְּלָא בְּחַד דְּרֵגָא הוּא.

וְהַצְפִּנְהוּ ג' יָרְחִים, אֲלִין תִּלַּת יָרְחִין דִּדְיִנָּא
קִשְׂיָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא. וּמָאֵי נִינְהוּ.

תַּמּוּז' וְאָב' וְטַבְּ"ת. מָאֵי קָא מִשְׁמַע לָן. דַּעַד
דִּלָּא נַחַת מִשָּׁה לְעֵלְמָא, שְׂכִיחַ הָוָה הוּא
לְעֵילָא, וְעַל דָּא אֲזַדְוּגַת בֵּיהּ שְׂכִינְתָּא מִן
יּוֹמָא דְאַתְיָלִיד. מִכָּאֵן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
רוּחִיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא שְׂכִיחִין אֵינוֹן לְעֵילָא, עַד
לָא יַחְתוּן לְעֵלְמָא.

וְלֵא יִכְלֶה עוֹד הַצְפִּינוּ וְתַקַּח לוֹ וְגו' מָאֵי
וְתַקַּח לוֹ תִיבַת גַּמָּא. דְּחַפַּת לִיהּ
בְּסִימְנָהָא, לְמַהוּי נָטִיר מְאִינוֹן נוּגְנֵי יַמָּא,
דְּשֵׁאטִין בִּימָא רַבָּא, פְּמָה דְכַתִּיב, (תהלים קד) שֶׁם
רָמַשׁ וְאֵין מִסְפָּר. וְהִיא חַפַּת לִיהּ לְמַהוּי נָטִיר
מִנְיָהּ בְּחַפּוֹ (ס"א דְּסִטְרָא דְיוֹבְלָא וְקִרְיָא) דְּבִנְיָ יַמָּא כְּלָא
יִקְרָא בְּתַרִּי גְוּוֹנִין, בְּחִינּוֹר וְאוּפְס, וְאַנַּח לִיהּ
לְמִשָּׁה לְמִישַׁט בִּינְיָהּ, (דף קע"ד ע"ב) לְאַשְׁתַּמוּדַע
בִּינְיָהוֹן, בְּגִין דְּזַמִּין הוּא לְסַלְקָא בִּינְיָהּ,
זְמַנָּא אַחְרָא, לְקַבְלָא אוּרִיָּתָא.

וְתַרְדּ בַּת פְּרַעֲיָה. דָּא הִיא, דְּאַתְיָא מִסְטְרָא
שְׁמָאֲלָא דִּדְיִנָּא קִשְׂיָא, פְּמָה דְאַתְמַר
לְרַחוּץ עַל הַיָּאוֹר. עַל הַיָּאוֹר דִּיִּיקָא, וְלָא עַל
הַיָּם. וְאֵי תִימָא, הָא כְּתִיב (שמות יז) וּמִטְּף אֲשֶׁר
הִפִּיתָ בּוֹ אֶת הַיָּאוֹר. וּמִשָּׁה לָא הִפָּה אֲלֵא בַיָּם,
וְקִרְיָיָה קְרָא יָאוֹר. אֲלֵא יָאוֹר הָוָה דְּמַחָא אַהֲרִן
עַל יְדָא דְּמִשָּׁה, וְשׁוּוִיָּה קְרָא דְּאִיהוּ עֶבֶד.

כְּהַאי גְוּוֹנָא (שמות ז) וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחְרֵי
הַכּוֹת יְיָ אֶת הַיָּאוֹר, וְאַהֲרִן הִפָּה, אֲלֵא
(ס"א דַּעַל דָּא) עַד דְּאַתָּא מִסְטְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

כָּף הוּא בְּדוּדָי. וְכִי בַת לְוִי
בְּהַתְחַלָּה וְכַעַת אִשָּׁה? אֲלֵא כָּף
לְמַדְנֵן, אִשָּׁה עַד שְׁלֵא מְזַדְוּגַת
נִקְרָאת בַּת פְּלוֹנִי. אַחַר שֶׁהַזְדוּגָה
נִקְרָאת אִשָּׁה. וְכָאֵן בַּת וְאִשָּׁה,
הַכֵּל בְּדַרְגָּה אַחַת הִיא.

וְהַצְפִּנְהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים - אֲלוֹ
שְׁלֹשַׁת הַחֳדָשִׁים שֶׁהָיִין הַקִּשְׁשָׁה
שְׂרִוֵי בְּעוֹלָם. וּמָהֶם? תַּמּוּז' וְאָב' וְטַבְּ"ת.
מָה בָּא
לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׁעַד שְׁלֵא יָרַד מִשָּׁה
לְעוֹלָם, מְצוּי הִיָּה לְמַעְלָה, וְעַל
זֶה הַזְדוּגָה בּוֹ שְׂכִינָה מִיּוֹם
שְׁנוּלַד. מִכָּאֵן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
רוּחֹת הַצְּדִיקִים מְצוּיּוֹת הֵן
לְמַעְלָה עַד שְׁלֵא יָרְדוּ לְעוֹלָם.

וְלֵא יִכְלֶה עוֹד הַצְפִּינוּ וְתַקַּח לוֹ
וְגו'. מָה זֶה וְתַקַּח לוֹ תִבַּת גַּמָּא?
שְׂכַסְתָּה אוֹתוֹ בְּסִימְנֵיהּ לְהִיּוֹת
שְׁמוֹר מְאוֹתָם דְּגֵי הַיָּם שְׁשֻׁטִים
בַּיָּם הַגְּדוֹל, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (תהלים קד)
שֶׁם רָמַשׁ וְאֵין מִסְפָּר. וְהִיא כְּסֻתָּה
אוֹתוֹ לְהִיּוֹת שְׁמוֹר מְהֵם בְּכַסְפֵי
(ש' צד הַיּוֹבֵל הַמְּכַבֵּד) שְׂבִנֵי הַיָּם בְּלֵא
כְּבוֹד בְּשִׁנֵי צְבָעִים, לְכֵן וְשַׁחַר,
וְהִנְחִיחָה אֶת מִשָּׁה לְשׁוּט בִּינְיָהֶם,
לְהִיּוֹת נוֹדַע בִּינְיָהֶם, מִשׁוּם
שְׁעִתִּיד הוּא לְעֵלוֹת בִּינְיָהֶם
בְּפַעַם אַחְרַת לְקַבֵּל תּוֹרָה.

וְתַרְדּ בַּת פְּרַעֲיָה - זֹהִי שְׂבָאָה
מְצַד שְׁמָאֵל שֶׁל דִּין הַקִּשְׁשָׁה, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר לְרַחוּץ עַל הַיָּאוֹר. עַל
הַיָּאוֹר דְּיוֹקָא, וְלֵא עַל הַיָּם. וְאִם
תֵּאמַר, הָרִי כְּתוּב (שמות יז) וּמִטְּף
אֲשֶׁר הִפִּיתָ בּוֹ אֶת הַיָּאוֹר, וּמִשָּׁה
לָא הִפָּה אֲלֵא בַיָּם, וְקִרְאוּ הַכְּתוּב
יָאוֹר! אֲלֵא יָאוֹר הִיָּה שֶׁהִפָּה
אַהֲרֹן עַל יְדֵי מִשָּׁה, וְשִׁמוֹ הַכְּתוּב
שְׁהוּא עֲשָׂה.

כְּמוֹ זֶה, (שם ז) וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים
אַחְרֵי הַכּוֹת ה' אֶת הַיָּאוֹר. וְאַהֲרֹן
הִפָּה. אֲלֵא (שעל זח) עַד שְׂבָא מְצַד
הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא קְרָאוּ הַכְּתוּב
הַכּוֹת ה'. אַחַר כָּף קְרָאוּ בְּשֵׁם שֶׁל

הוא, קרייה קרא הפות יי, לְבַתֵּר קרייה בְּשֵׁמָא דְמִשָּׁה. וְנַעֲרֻתְיָהּ הוֹלְכוֹת, אֵינוֹן שְׂאֵר מְשֻׁרְיִין דְאַתְיִין מִסְטְרָא דָא.

וְתַפְתַּח וְתִרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד. (שמות ב) וְתִרְאֶהוּ, וְתִרְא מִיבְעֵי לִיָּה, מְאִי וְתִרְאֶהוּ. וְהָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לִית לָךְ מְלָה בְּאוּרִייתָא, אוֹ אֶת חַד בְּאוּרִייתָא, דְלֹא אֵית בֵּיה רְזִין יְקִירִין וְעֵלְאִין. אֲלֵא הֲכִי אוֹלִיפְנָא, רְשִׁימָא דְמְלִפָּא וּמְטְרוֹנִיתָא אֲשַׁתְּכַחַת בֵּיה, וְאֵינוֹן רְשִׁימָא דְוָא"ו ה"א, מִיַּד וְתַחְמוֹל עֲלִיו וְגו'. עַד פֶּאן לְעֵילָא. מִפֶּאן וְלַהֲלֵאָה לְתַתָּא, בַּר הָאֵי קְרָא, דְכְּתִיב וְתַתְּצַב אַחֲתוֹ מֶרְחוֹק. אַחֲתוֹ דְמָאן. אַחֲתוֹ דְהָאֵי אִיְהוּ, דְקָרָא לְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אַחְתִּי, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שיר השירים ה) פְּתַחֲנִי לִי אַחְתִּי. מֶרְחוֹק: כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ירמיה לא) מֶרְחוֹק לִי יֵי נְרָאָה לִי.

מְאִי מְשַׁמַּע. מְשַׁמַּע דְאֵינוֹן זְכָאִין, עַד דְלֹא נִחְתּוּ לְעֵלְמָא, אֲשַׁתְּמוּדְעֵן אֵינוֹן לְעֵילָא לְגַבֵּי כְלָא, וְכַל שְׁכַן מִשָּׁה. וּמְשַׁמַּע דְנִשְׁמַתְהוֹן דְצַדִּיקִיָּא, אַתְּמִשְׁךְ מֵאַתֵּר עֲלֵאָה, כְּמָה דְאוּקִימְנָא. וְרָזָא דְמְלָה אוֹלִיפְנָא, דְמְשַׁמַּע דָּאָב וְאֵם אֵית לְנִשְׁמַתָּא, כְּמָה דְאֵית אָב וְאֵם לְגוּפָא, בְּאַרְעָא. וּמְשַׁמַּע דְבְּכַל סְטְרִין, בֵּין לְעֵילָא, בֵּין לְתַתָּא, מְדַכְּר וְנוֹקְבָא כְלָא אַתְיָא וְאֲשַׁתְּכַח. וְהָא אוּקְמוּהָ רְזָא דְכְּתִיב, (בראשית א) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה. הָאָרֶץ, דְא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל. נֶפֶשׁ חַיָּה, נֶפֶשׂא דְאָדָם קְדַמָּה עֲלֵאָה, כְּמָה דְאַתְמַר. אַתָּא רַבִּי אָבָא וְנִשְׁקִיָּה, אָמַר וְדָאֵי שְׁפִיר קָא אַמְרַת, וְהֲכִי הוּא כְלָא. זְכָאָה חוֹלְקִיָּה דְמִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימְנָא, עַל כָּל שְׂאֵר נְבִיאֵי עֲלְמָא. בְּגִין כֵּן, לֹא אֲשַׁתְּדַל בֵּיה פֶּד אֲסַתְּלַק מְעֵלְמָא, בַּר קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא, דְאַעֲלִיָּה לְפִרְגוּדִיָּה. וְעַל דָּא סְלִיק מִשָּׁה בְּנְבוּאָה עֲלֵאָה, וּבְדַרְגִּין יְקִירִין,

מִשָּׁה. וְנַעֲרֻתְיָהּ הִלְכַת - אוֹתָן שְׂאֵר מְרַכְבוֹת שְׁבָאוֹת מְצַד זֵה. וְתַפְתַּח וְתִרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד. וְתִרְאֶהוּ? וְתִרְא הִיָּה צְרִיף לִי לְכַתְבִּי! מַה זֶה וְתִרְאֶהוּ? וְהִרִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵין לָךְ דְּבַר בְּתוֹרָה אוֹ אֶת אַחַת בְּתוֹרָה שְׂאִין כֵּה סוּדוֹת נְכַבְּדִים וְעֵלְיוֹנִים. אֲלֵא כֵּן לְמַדְנִי, רִשְׁם הַמְּלָךְ וְהַמְּלִכָּה נִמְצָא בּוֹ, וְהֵם רִשְׁם שְׁל וְא"ו ה"א. מִיָּד - וְתַחְמוֹל עֲלִיו וְגו'. עַד פֶּאן לְמַעֲלָה. מִפֶּאן וְהִלְאָה לְמַטָּה, פֶּרְט לְפִסּוּק זֶה שְׁכַתּוֹב וְתַתְּצַב אַחֲתוֹ מֶרְחוֹק. אַחֲתוֹ שְׁל מִי? אַחֲתוֹ שְׁל אוֹתוֹ שְׁקָרָא לְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אַחְתִּי, כְּמוֹ שְׁנַמְר (שיר ה) פְּתַחֲנִי לִי אַחְתִּי. מֶרְחוֹק, כְּמוֹ שְׁנַמְר (ירמיה לא) מֶרְחוֹק ה' נְרָאָה לִי.

מַה מְשַׁמַּע? מְשַׁמַּע שְׂאוֹתָם צַדִּיקִים, עַד שְׁלֹא יִרְדּוּ לְעוֹלָם, נוֹדְעִים הֵם לְמַעֲלָה לְגַבֵּי הַכַּל, וְכַל שְׁכַן מִשָּׁה. וּמְשַׁמַּע שְׁנוֹשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים נִמְשַׁכּוֹת מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׁבַאֲרַנּוֹ. וְסוּד הַדְּבַר לְמַדְנִי, שְׁמִשְׁמַע שְׂאָב וְאֵם יֵשׁ לְנִשְׁמָה, כְּמוֹ שֵׁישׁ אָב וְאֵם לְגוּף בְּאַרְץ. וּמְשַׁמַּע שְׁבְּכַל הַצַּדִּיקִים, בֵּין לְמַעֲלָה בֵּין לְמַטָּה, הַכַּל בָּא וְנִמְצָא מְזַכֵּר וְנִקְבָּה. וְהִרִי בְּאַרְזֵי הַסוּד, שְׁכַתּוֹב (בראשית א) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה. הָאָרֶץ - זוֹ כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל. נֶפֶשׁ חַיָּה - נֶפֶשׂ אָדָם הָרִאשׁוֹן הַעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר. בָּא רַבִּי אָבָא וְנִשְׁקוֹ. אָמַר, וְדָאֵי נְאֻה אַמְרַת, וְכָאן הוּא הַכַּל. אֲשֵׁרִי חִלְקוּ שְׁל מִשָּׁה נְבִיאָה הַנְּאֻמָּן עַל כָּל שְׂאֵר נְבִיאֵי הָעוֹלָם. בְּגַלְל זֶה לֹא הִשְׁתַּדַּל בּוֹ כְּשֶׁהִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם, רַק הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהֲעֵלְהוּ לְפִרְגוּדוֹ. וְעַל כֵּן עֲלָה מִשָּׁה בְּנְבוּאָה עֲלִיּוֹנָה

ובדרגות נכבדות מכל נביאי
העולם, ושאר הנביאים ואו אחר
פתלים גדולים.

ויראני את יהושע הפהן הגדול
(זכריה א), מה ראה? שהיה עומד
לפני מלאך ומתלבש בלבושים
מלכלכים, עד שיצא הפרוז
ואמר: הסירו הבגדים הצאים
מעליו. אמר רבי יצחק, פתוב פאן
ועמד לפני המלאך. מה זה לפני
המלאך? שהיה דן דינו, אותו
שפתוב בו (קהלת ה) ואל תאמר
לפני המלאך כי שגגה היא. מה
בא להשמיענו? שכל בן אדם
שלא זוכה בעולם הזה להתעטף
בעטוף מצוה ולהתלבש בלבוש
מצוה, כשנכנס בעולם ההוא
עומד בלבוש טנפת שלא צריך,
ועומד בדין עליו.

בא וראה, כמה לבושים
מזדמנים באותו עולם, ואותו
האיש שלא זוכה בעולם הזה
בלבושי מצוה, כשנכנס לעולם
ההוא מלבישים אותו בלבוש
נודע אחד לפני בעלי הגיהנם,
ואותו לבוש אוי למי שמתלבש
בו. שהרי כמה שומרי החקים
עתידים לאחו בו, ומכניסים אותו
לגיהנם. ושלמה המלך צונח
ואומר: (קהלת ט) בכל עת יהיו
בגדיך לבנים.

דמדנו בסוד ספרא דצניעותא,
ארבעה מלכים יוצאים למול
ארבעה. תלויים בהם פענבים
באשכול, צרורים בהם שבעה
רצים, מעידים עדות, ולא
עומדים במקומם.

רעיא מהימנא

ציצית. מצוה זו היא להזכיר כל
מצוות התורה בשבילה, כמו
שנאמר ויראתם אתו וזכרתם את
כל מצות ה' ועשיתם אתם (במדבר
טו). זהו סימן המלך להזכיר
ולעשות.

מפל נביאי עלמא, ושאר נביאי חמאן בתר
כותלין סגיאין.

ויראני את יהושע הפהן הגדול, מאי קא
חמא, דהוה קאים קמי מלאכא,
ומתלבש בלבושין מלובלכין, עד דכרוזא
נפיק, ואמר הסירו הבגדים הצואים מעליו.
אמר רבי יצחק, פתיב הכא ועומד לפני
המלאך, מאי לפני המלאך. דהוה דאין דינוי,
הווא דכתיב ביה, (קהלת ה) ואל תאמר לפני
המלאך כי שגגה היא. מאי קא משמע לן.
דכל בר נש דלא זכי בהאי עלמא, לאתעטפא
בעטופא דמצוה, ולא תלבשא בלבושא
דמצוה. פד עייל בהווא עלמא, קאים
בלבושא טנופא, דלא אצטריך, וקאים בדינא
עליה.

הא חזי, כמה לבושין מזדמנין בהווא עלמא,
והווא בר נש דלא זכי בהאי עלמא
בלבושין דמצוה, פד עייל להווא עלמא,
מלבשין ליה בחד לבושא דאשתמודע לגבי
מאריהון דגיהנם, והווא לבושא, ווי למאן
דאתלבש ביה. דהא כמה (דף קנ"ה ע"א) גרדיני
נמוסין, זמינין לאחדא ביה, ועיילי ליה
לגיהנם. ושלמה מלכא צווח ואמר (קהלת ט) בכל
עת יהיו בגדיך לבנים.

האנא ברזא דספרא דצניעותא, ארבע מלכין
נפקין לקדמות ארבע. בהו תליין
פענבים באתפלא, צרירן בהו ז' רהיטין,
סהדין סהדותא. ולא קיימין בדוכתייהו.

רעיא מהימנא

ציצית פקודא דא איהו לאדפרא כל פקודי אורייתא
בגינה כמה דאת אמר ויראתם אתו וזכרתם את
כל מצות ה' ועשיתם אתם דא איהו סימנא דמלכא
לאדפרא ולמעבדא.

בְּתִיב (שמות כח) וְעֵשִׂיתְ צִיץ זָהָב, וְהָא אוקימנא רזא דְצִיץ לְאֵתְעֵטְרָא בִּיהַ פְּהֵנָא רַבָּא. וְדָא אִיהוּ צִיץ, לְאֵסְתַּפְלָא בִּיהַ עֵינִינ, דְאִיהוּ סִימֵן דְעֵלְמָא עֵלְאַה, דִּאֵתְעֵטְרָא בִּיהַ פְּהֵנָא רַבָּא.

וּבְגִינָן פֶּה אֵסְתַּפְלוּתָא דִּילִיָּה מְכַפְּרָא עַל עֲוֹת פְּנִים, דְלָא קְרִימָא לְקַמִּיָּה, אֲלֵא פְנִים דְקְשׁוּט, רְזָא דְכָל אִינוּן פְּנִים עֵלְאִין, דְאִינוּן פְּנִים דְקְשׁוּט, פְּנִים דְאָמַת. דְקְלִילָן בְּאָמַת דִּיעֵקֵב.

צִיצִית אִיהוּ נוֹקְבָא, רְזָא דְעֵלְמָא תַּתְּאָה. אֵסְתַּפְלוּתָא לְאֵדְכְּרָא. צִיץ דְכַר, צִיצִית נוֹקְבָא, וְדָא לְכָל כַּר נִשׁ. צִיץ לְכַהֲנָא.

וְתַנְיִנָן, אֲסוּר לְאֵסְתַּפְלָא בְּשַׂכִּינְתָא, בְּגִין כֶּה אֵית תַּכְלָא, בְּגִין דְתַכְלַת, אִיהוּ כְּרַסְיָא לְבֵית דְדוּד, וְתַקוּנָא דִּילִיָּה. וְדָא אִיהוּ דְחֵלָא מִן קַדְמֵי יְיָ לְדַחֵלָא מִהֵהוּא אַתְרָא. וְעַל דָּא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יְיָ, וְדָא כְּרַסְיָא דְדִינִין בַּה דִּינֵי נַפְשׁוֹת, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ, דְכָל גְּוֹנִין טְבִין לְחֵלְמָא, כִּר תַּכְלָא, דְאִיהוּ כְּרַסְיָא דְסְלִיק בְּדִינָא דְנַפְשׁוֹת.

כְּתִיב וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּהֱנָה פֶּתִיל תְּכֵלֶת. וְנִתְּנוּ עַל הַכֶּהֱנָה לָא כְּתִיב, אֲלֵא וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית. דְדָא אִיהוּ דְחֵפֵי עַל שְׂאֵר חוּטִין. וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, וּכְתִיב, (דברים כח) זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עִמְלֶק. מֵאֵי טַעְמָא דָּא. אֲלֵא לְבָרָא דְפְרִיץ גְּדָרָא, וְנִשְׁכִּיָּה כְּלָבָא. כָּל זְמַנָּא דְאָבוּי כְּעֵי לְאוֹכְחָא לְכַרְיָה, הוּה אָמַר הוּי דְכִיר כַּד נִשִּׁיף לָךְ כְּלָבָא. אוּף הֵכָא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, דְדָא אִיהוּ אַתְר דְסְלִקִין נִשְׁמַתִין לְמִידָן.

כְּגִוּוֹנָא דָא, (במדבר כא) וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּף וְרָאָה אֹתוֹ וְחִי, אָמַאי. אֲלֵא כַּד סְלִיק לְעִינוּי, וְחִמֵי דִיוֹקְנָא דְהוּוּא דְנִשִּׁיף לִיָּה, הוּה דְחִיל, וְצִלֵי קַדְמֵי יְיָ, וְהוּה יַדַע דְאִיהוּ עוֹנֵשָׁא דְחִיבִיָּא. כָּל זְמַן דְכָרָא חִמֵי רְצוּעָה דְאָבוּי, דְחִיל מְאֹבִי. אֲשַׁתְּזִיב מְרְצוּעָה, אֲשַׁתְּזִיב מִכְּלָא. מָאן

וּמִתְפַּלֵּל לְפָנֵי ה', וְהָיָה יוֹדַע שְׁהוּא עֲנֵשׁ הַרְשָׁעִים. כָּל זְמַן

כְּתוּב (שמות כח) וְעֵשִׂיתְ צִיץ זָהָב, וְהָרִי בְּאֶרְנו - סוּד הַצִּיץ לְהִתְעַטֵּר בו כֹּהֵן גָּדוֹל. וְזֶהוּ צִיץ לְהִסְתַּכַּל בו בְּעִינַיִם, שְׁהוּא סִימֵן שֶׁל עוֹלָם הַעֲלִיּוֹן שֶׁהִתְעַטֵּר בו כֹּהֵן גָּדוֹל. וּמִשׁוּם זֶה הִסְתַּכְלוּתוֹ מְכַפְּרַת עַל עֲוֹת פְּנִים, שְׁלֵא עוֹמְדַת לְפָנָיו אֲלֵא פְנֵי אָמַת, סוּד שֶׁל כָּל אֱלוֹ הַפְּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם פְּנֵי אָמַת, פְּנִים שֶׁל אָמַת, שְׁכָלוּלִים בְּאָמַת שֶׁל יַעֲקֹב.

צִיצִית הִיא נִקְבָּה, סוּד עוֹלָם הַתַּתְּחוּן, הִסְתַּכְלוּת לְהַזְכִּיר. צִיץ זָכָר. צִיצִית נִקְבָּה, וְזֶה לְכָל אָדָם. צִיץ לְכַהֵן.

וְשִׁנְיָנוּ, אֲסוּר לְהִסְתַּכַּל בְּשַׂכִּינְהַ, בְּגִלְל זֶה יֵשׁ תְּכֵלֶת, מִשׁוּם שֶׁתְּכֵלֶת הִיא כֶּסֶף לְבֵית דְדוּד וְתַקוּנָו. וְזֶהוּ פַּחַד מִלְּפָנֵי ה' לְפַחַד מְאוּתוֹ מְקוּם. וְעַל זֶה וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה', וְזֶה הַכֶּסֶף שֶׁדָּנִים בו דִּינֵי נַפְשׁוֹת, כְּמוֹ שֶׁפְּרָשׁוּהָ, וְכָל הַגְּוִנִים טוֹבִים לְחֵלוֹם, פְּרִט לְתַכְלַת, שְׁהוּא כֶּסֶף שְׁעוֹלָה בְּדִין הַנְּפִשׁוֹת.

כְּתוּב וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּהֱנָה פֶּתִיל תְּכֵלֶת. וְנִתְּנוּ עַל הַכֶּהֱנָה לָא כְּתוּב, אֲלֵא וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית. שְׁזֵהוּ שְׁמַכְסָה עַל שְׂאֵר הַחוּטִים. וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, וּכְתוּב (דברים כח) זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עִמְלֶק. מָה הַטַּעַם זֶה? אֲלֵא מִשָּׁל לְבִן שְׁפָרִץ גְּדָר וְנִשְׁכּוֹ כְּלָב - כָּל זְמַן שֶׁאָבִיו רוֹצֵה לְהוֹכִיחַ אֶת בְּנוֹ, הִיָּה אוֹמֵר: זְכוֹר כְּשִׁנְשָׁף אוֹתְךָ הַכְּלָב! גַּם כַּאֵן - וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, שְׁזֵהוּ מְקוּם שְׁעוֹלוֹת הַנְּשָׁמוֹת לְהִדוּן.

כְּמוֹ זֶה - (במדבר כא) וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּף וְרָאָה אֹתוֹ וְחִי. לְמָה? אֲלֵא כְּשִׁמְעָה אֶת עֵינָיו וְרוֹאֵה דְמוּת אוֹתוֹ שֶׁנִּשְׁכּוֹ, הִיָּה פּוֹחַד שֶׁהִבֵּן רוֹאֵה רְצוּעַת אָבִיו, פּוֹחַד

מאביו. נצול מהרצועה - נצול מהכל. מי גרם לו להנצל? זה שראה בעיניו אותה רצועה - אותה רצועה גרמה לו להנצל. ולכן, וראה אתו וחי. ראה רצועה שמלקה אותו, והיא עשתה לו להנצל. גם כף וראיתם אתו וזכרתם - ועשיתם ודאי. ואם לא - הרי הרצועה, שזו תגרם לכם לשוב לעבודתי תמיד, ואז ועשיתם.

ודא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מכם דרכים רעים אחרים, ודאי לא תתורו ולא תעשו רעות. ועל זה עולה גון תכלת. זו תכלת דומה לכסא הכבוד. מה כסא הכבוד עושה את האדם ללכת בדרך ישר לזכותו, גם תכלת זו עושה את האדם ללכת בדרך ישר. ודאי שהכל יש לפחד ממקום זה ללכת ישר.

ברוב (ישעיה כד) מכנף הארץ זמרת שמענו פרי לצדיק ואמר רזי לי וגו'. מכנף הארץ - זה כנף הציצית, שהוא כנף הארץ. זמרת שמענו - אלו שאר החוטים שיוצאים ותלויים ממקום עליון תוף אותם שבילים עליונים שיוצאים מחכמה עליונה. צבי לצדיק - זה צדיק חי העולמים, שאותם חוטים אלו פיו, שהרי ממנו יוצאים, וכל חוט כלול בשני צדדים. וכשהסתפלותי, אמרתי: רזי לי רזי לי. שהרי מתוף סוד עליון של כל האמונה יוצאים. וכשהסתפלותי בתכלת וראיתי רצועה להלקות, מקום יראה לפחד, אמרתי: אוי לי שבני אדם לא יודעים להשגיח ולהסתפל על מה נענשים לשקר.

בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא ציצית ומעידים עדות שקר, ואלו הם בוגדים שבגדו, משקרים בעצמם.

ובגד בוגדים בגדו - לבושם בלי ציצית, נקרא בגד בוגדים. לבוש של אותם בוגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם! אוי לנפשם! שעולים באתו פסא תכלת

גרים ליה לאשתובא. ההוא דחמי בעינוי ההוא רצועה, ההוא רצועה גרים ליה לאשתובא. ועל דא וראה אתו וחי, חמי רצועה דאלקי ליה, ואיהו עביד ליה לאשתובא. אוף הקא וראיתם אותו וזכרתם, ועשיתם ודאי. ואי לאו, קא רצועה, דהאי יגרום לכוון. למהוי תבין לפולחנא דיילי תדיר, וכדין ועשיתם.

ולא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מנכון בישין ארזין אחרנין, ודאי, לא תתורו, ולא תעבדו בישין. ועל דא סלקא גון תכלא. דא תכלת, דמאי לכסא הכבוד, מה כסא הכבוד, עביד לבר נש למהך לארחא דמישר, לדפא ליה. אוף האי תכלת, עביד לבר נש למהך בארח מישר, ודאי דכלא אית לדחלא מהאי אתר, למייהך במישר.

כתיב (ישעיה כד) מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק ואומר רזי לי וגו'. מכנף הארץ, דא כנף דציצית, דאיהו כנף הארץ. זמירות שמענו, אלין שאר חוטיין, דנפקין ותליין מאתר עלאה, גו אינון שבילין עלאין, דנפקין מחכמה עלאה. צבי לצדיק, דא צדיק חי העולמים, דאינון חוטיין אינון שפירו דיליה, דהא מניה נפקין, וכל חוטא כלילא בתרין סטריין. וכד אסתפלנא, אמינא רזי לי רזי לי, דהא מגו דזא עלאה דכל מהימנותא נפקין. וכד אסתפלנא בתכלת, וחמינא רצועה לאלקאה, אתר דחילו למדחל, אמינא אוי לי, דבני נשא לא ידעי לאשגחא ולאסתפלא על מה מתענשין לשקרא, בהאי בוגדים בגדו, דהא קורין קריאת שמע בלא ציצית, וסהדין סהדותא דשקרא, ואלין אינון בוגדים דבגדו, משקרי דגרמיהו.

ובגד בוגדים בגדו, לבושא דלהון בלא ציצית, אקרי בגד בוגדים. לבושא דאינון בוגדים דבגדו,

בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא ציצית ומעידים עדות שקר, ואלו הם בוגדים שבגדו, משקרים בעצמם.

ובגד בוגדים בגדו - לבושם בלי ציצית, נקרא בגד בוגדים. לבוש של אותם בוגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם! אוי לנפשם! שעולים באתו פסא תכלת

להדון, ועליהם כתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יכון לנגד עיני. אותו כגד שלהם נודע לכל בעלי הדינים. אוי להם! שאין להם חלק בעולם הבא. אשריהם הצדיקים שלבושיהם ותקונייהם נודעים למעלה להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא. (עד כאן רעיא מהימנא.)

מצוה זו מצות ציצית, כוללת תכלת ולבן, דין ורחמים באש. אש לבנה לא אוכלת, תכלת אוכלת ומשמדה. (דברי הימים ב ז) ותאכל העלה. לבן מלין, תכלת משמאל. העמוד האמצעי מיוחד בין שניהם - ירק. ומשום זה פרושה בעלי המשנה, מאימתי קורין את שמע בשחרית? משיפיר בין תכלת ללבן. ומשום זה התקינו לקראה ביחוד.

השלמה מהחשמטות סימן ד

פתח רבי נהוראי בפרשת ציצית ודרש, ועשו להם ציצית וגו'. כאן כתוב לדרתם, וגבי שבת לדרתם, שכתוב לעשות את השבת לדרתם, (חסד).

ששנינו, תקנו פרשת ציצית בקרית שמע, ובדירתו של אדם נמצא קרית שמע, חוץ מפרשת ציצית שחסרה משם. במה נשלם? אלא כשהאדם מתעטף בציצית ויוצא בו לפתח דירתו שלם.

והקדוש ברוך הוא שמח, ומלאך המות זו משם, ונצול האדם מפל גזק ומפל משחית. והינו לדרתם, בשביל דירתם. שהיה שם שלם ויצא מפתח ביתו במצות, מלאך המשחית זו משם, ונצול האדם מפל גזק ומפל משחית. מנין לנו? ממה שכתוב מזוות. מהאותיות משמע - ז"ז מו"ת, שלא נתן רשות למשחית לחבל וזו

דמשקרי וסהדין סהדותא דשקרא בכל יומא. ווי לון, ווי לנפשיהון, דסלקי בההוא כרסייא דתכלא למידן. ועלייהו כתיב, (תהלים קא) דוכר שקרים לא יכון לנגד עיני. ההוא כגד דלהון אשתמודע לגבי פל מאריהון דדינין. ווי לון, דלית לון חולקא בעלמא דאתי. זכאין אינון צדיקייא, דמלבושיהון ותקונייהון אשתמודען לעילא, לאוטבא לון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא.)

פקודא דא מצות ציצית, פליל תכלת ולבן, דינא ורחמי בנורא. אשא חוורא לא אכיל, תכלא אכיל ושצי. (דברי הימים ב ז) ותאכל העולה, חוור מימינא, תכלת משמאלא. עמודא דאמצעיתא יחוד בין תרוייהו, ירוק. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיפיר בין תכלת ללבן. ובגין דא תקינו פרשת ציצית למקרי לה ביחודא.

השלמה מהחשמטות (סימן ד)

פתח רבי נהוראי בפרשת ציצית ודרש, (במדבר טו) ועשו להם ציצית וגו' הקא כתיב לדרתם. וגבי שבת לדרתם, דכתיב, (שמות לא) לעשות את השבת לדרתם, (חסד).

דתנינן. תקנו פרשת ציצית בקריאת שמע. ובדירתו של אדם, נמצא פרשת קריאת שמע, חוץ מפרשת ציצית, שחסר משם. במה נשלם. אלא כשהאדם מתעטף בביתו בציצית, ויוצא בו לפתח דירתו שלם. והקדוש ברוך הוא שמח, ומלאך המות זו משם, ונצול האדם מפל גזק ומפל משחית. והינו לדרתם, בשביל דירתם. שהיה שם שלם ויצא מפתח ביתו במצות, מלאך המשחית זו משם, ונצול האדם מפל גזק ומפל משחית. מנין לנו? ממה שכתוב מזוות. מהאותיות משמע ז"ז מו"ת, שלא נתן רשות למשחית לחבל וזו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדושי" להצילנו מהמגפת הנורא!

(המשיקים וזוהו פחד הנדע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד
דא, דאמרי ספר הזוהר, דאדנו
פתיחת הו דמתקפשוני פה לעינים
מוערי, ושבוע מולכותא, וקומנו
אחד מערי, ועינם ממושקת.
בדונו, תהום (שמות א) כל הנו
הילוד הלאורה תשלימוהו, ודא
אורה תספרא דא.

(זהו הילד ג' דה קלנו, ביעא מהמנא).
(ועינע תפני יזה קדש דה עיב עמוד
ד', וכתבמות המוציא לאור תפני יזה
מוקד"א, וכן דרבינו חכ"מ הרב משה
קורדובירו, דע את אילפי אבהו, "א').

ת"בת נח" של הרשב"י

התלמוד
0722-990044

התפסח ל' היע לא קרא עצה חכמה עזרת משה וצדקא, אלא מלפני "זהו הקדוש" כיוון ללא תשכח, שכתבו "זהו הקדוש" לטעם כל הקדוה והקרב והאגדה
הרבניים, וז"ל: בייחוד רבי שמעון בן יוחאי נמשך ענן המבול, ובעד בורח את המטה הזאת וצדיק, וכנראה שביריות רבי שמעון בן יוחאי עשוהו ענין והקב"ה,
שכסודה נעשה הנה, אשר בו כולם כל השמים רבא נשפוטו, כמנהג במופנים, ואז נחשב זה לבחינה בלילה לכל ישראל, עד שבמות המים לא יצטרך אלא
יצוהו (זהו עשהו), לישועת בו (כו), כי לא בדקונו מצאנו המנוחה לאלהינו מ' הודו לנתיבות ה' וצאמפנים אלקי יערי אה" ... כל מי שישתדל פחד מן המגפה חרה אלה
המגפה אחרת ודא חכמה חכמה, והאמת כי ספר הזוהר נעשה אחריו (אחרי רשע) ו' יע' שכל מי שיתקדם בו וקרא שבוהו מן המספרות אחרת, עד שלא יצטרך
לי (באחריות המים) אלא יציאהו, ואודיענו מהו תועלתו בעצת כוהן, והאמת כי תועלתו גדולה הוא, כי הוא יצילה ממנו (המיתה) באריות, וזאת עזת פחד המוות).